

12de zondag door jaar A

Mt. 10, 26-33

De naam Albino Luciani zal u waarschijnlijk niet veel zeggen. En toch is die man wereldberoemd geworden, alleen dan onder een andere naam: paus Johannes Paulus I. De 'lachende paus' die in 1978 amper iets meer dan een maand de Kerk bestuurde. In de bibliotheek van het seminarie staat een boek van hem, wat hij begin jaren '70 geschreven heeft als patriarch van Venetië: het zijn brieven aan dode en niet-bestaande personen. Al die brieven hebben één bedoeling: een hart onder de riem steken. Ze bevatten allemaal een oproep verantwoordelijk te leven en niet bang te zijn. En daar hoort, volgens Johannes Paulus I, ook een geweldige inzet bij van alle christenen voor anderen.

Als het gaat over angst, zijn er wellicht twee dingen die meespelen. Op de eerste plaats angst om onze grip op het leven te verliezen. Dat kan door zoveel dingen gebeuren die we niet in de hand hebben. Met het coronagebeuren van de afgelopen maanden hoeft ik daar geen tekening bij te maken. Maar denk bv. ook aan die bedelaar die wel eens bij de pastorie aanklopt: ooit getrouwd geweest, 2 kinderen, eigen huis, eigen bedrijf. En toen ging het bedrijf over de kop, zijn huwelijk liep op de klippen, hij vond troost in de fles, en uiteindelijk heeft hij alles verloren, inclusief het contact met zijn kinderen.

Ook al kunnen we ons tegenwoordig tot in het absurde verzekeren, ook dat biedt uiteindelijk geen zekerheid. Er kan zoveel gebeuren wat we niet in de hand hebben... En wat hebt ge dan aan uw bezit? Aan de boeken die ge gelezen hebt? Aan de reizen die we gemaakt hebben? Wat schiet er dan nog over? Het Evangelie is daar heel duidelijk in: God. Het geloof, en de liefde die daarmee samenhangt, is het enige wat we niet alleen tot aan onze dood, maar ook nog daarna bij ons kunnen houden en meenemen.

Maar daar zit misschien ook wel de tweede 'angst'. Want hoeveel mensen zijn er niet die niet weten wat ze zich bij God moeten voorstellen? Die bang zijn om het stil te maken in hun binnenste (denk maar aan het vele lawaai wat we overal horen)? Die bang zijn voor hetgeen aan de andere kant van dit leven op ons wacht? Het is een angst die we zelfs al bij de apostelen terugvinden: Petrus, die over het water naar Jezus toeloopt maar begint te twijfelen en zinkt; Thomas, die Jezus angstig vraagt: 'Heer, wij weten niet waar Gij heen gaat, hoe moeten wij dan de weg kennen?'; de leerlingen die veranderden in angsthazen in de Hof van Olijven. Het zou de moeite zijn om eens te tellen hoe vaak Jezus tegen zijn leerlingen moet zeggen: 'Weest niet bang'. In het Evangelie van vandaag al drie keer.

Waar komt die angst dan toch vandaan? Wellicht heeft het veel te maken met uw hoop. Waar stelt ge uiteindelijk uw vertrouwen in? Wat is het diepste fundament waarop ge bouwt? 'Niets kan ons scheiden van de liefde van Christus', schrijft St. Paulus. En wie zijn leven een beetje kent, weet dat hij dat

niet vanuit een luie stoel of achter een bureau geschreven heeft: hij wist dat het leven hard en gevaarlijk kon zijn.

Vertrouwen hebben in God die voor ons zorgt. Maar tegelijk koppelt Jezus een voorwaarde aan die belofte: trouw zijn aan Hem, en dat laten zien in woord en daad. In één van zijn brieven gebruikt Johannes Paulus I een mooie gelijkenis voor dat 'zorgen voor'. Een man is gestorven. Bij de hemelpoort aangekomen, mag hij naar binnen. Maar hij wil eerst graag een kijkje nemen in de hel. Dat mag. Daar aangekomen ziet de man iets raars: lange tafels met allerlei lekkere dingen erop. Maar iedereen heeft stijven armen: ze kunnen hun ellebogen niet plooiën en dat eten dus niet naar de mond brengen. Iedereen lijdt dus honger. In de hemel aangekomen ziet hij precies hetzelfde: de lange tafels met lekker eten, en de mensen met stijve armen. Maar iedereen helpt z'n overbuurman of -vrouw met eten. Niemand lijdt honger. Wat een hel had kunnen zijn, werd daardoor een paradijs.

Vertrouwen op Gods zorg, en God daar bij wijze van spreken een handje bij helpen. Het hoeft zelfs niet veel moeite te kosten: alleen een beetje aandacht en vindingrijkheid. Amen.

Johan Goris, pastoor